

2016

č. 7

Plaváček

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 3. srpna v 17:00 u Kačky ve Všenorech. Odjezd individuálně, nebo ze Smíchovského nádraží, odjezd v 16:25.

Zápis

Místo prvostřeďeční schůzky v červenci jsme uspořádali výlet do Želivského kláštera 29. července s pokračováním až na sjezd kusu Nežárky 1. srpna. 2016.

Účast:

Želivský Klášter: **Bobánek, Zub, Yško, Cancidlo, Jakub Pacík, Pegas, Pirilík** se ženou, **Kačka, Lenka, Přemík**

Hatín a kachnička: **Bobánek, Zub, Yško, Cancidlo, Jakub Pacík, Pegas, Chingo, Kačka, Lenka, Přemík, Martin**

Nežárka: Racci: **Pacík, Pegas, Jakub**, Wikingové: **Bobánek**, Žraloci: **Cancidlo**, Jespáci: **Přemík**, a kamarád **Martin**

Program výletu, který uspořádali **Foki** a **Pegas**, sestával ze tří dní, kdy účastníci různě přijížděli, a odjížděli, až zbylo tvrdé jádro.

Ve středu jsme se sjeli v Želivu a začali obědem v dobré hospodě Na Kocandě. Pak následovala prohlídka Želivského kláštera s výkladem jeho historie se zastavením u pamětní desky se jmény více než 400 řeholníků, které v letech 1950 - 1956 komunisti internovali v klášteře. Z těch nejznámějších jsme našli taková jména jako František Tomášek a Karel Otčenášek. Zaujalo nás i jméno Gottwald.

Pokračovali jsme zajímavou prohlídkou klášterního kostela, kde **Foki** s kolegy renovovali dva postranní oltáře a v současné době probíhá oprava a rekonstrukce varhan. Ty v době naší prohlídky ladili a **Kačka** si na ně zahrál.

Prohlídka klášterního pivovaru se zdoluhavým výkladem a ubohým kořtováním dvou piv na nás žádný velký dojem nezanechala. V klášteře jsme přenocovali a druhý den po vydatné snídani jsme nasedli do vozidel a směřovali k Hatínu pod vedením **Pegase**.

Přemík průběh naší cesty fotografoval:

PRVOSTŘEĎEČNÍCI KLÁŠTER ŽELIV 29.6.2016

Zleva zadní řada: **Zub**, žena, **Martin**, **Kačka**, **Pirilík**, **Yško**, **Cancidlo**, **Bobánek**, **Foki**, **Pegas**, **Zbyněk**, **Pacík**; přední řada: **Přemík**, průvodkyně klášterem, **Jakub** a **Lenka**

První, co jsme po příjezdu do Želiva zjistili bylo, že **Boby** je slavný i mimo středočeský kraj

Pacík na mobilu vyfotil stav Kláštera, který ještě v úplném pořádku není a fotografoval také v kostele:

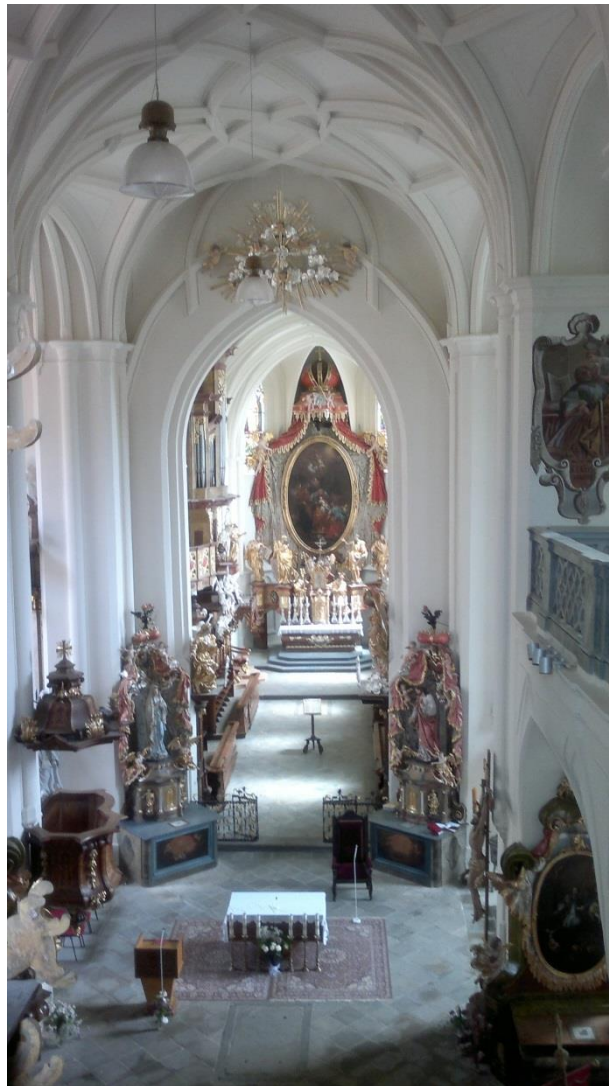

Erb Premonstrátského klášteřa

Kostel je v rekonstrukci

Na rekonstrukci postranních oltářů se podílel **Foki**

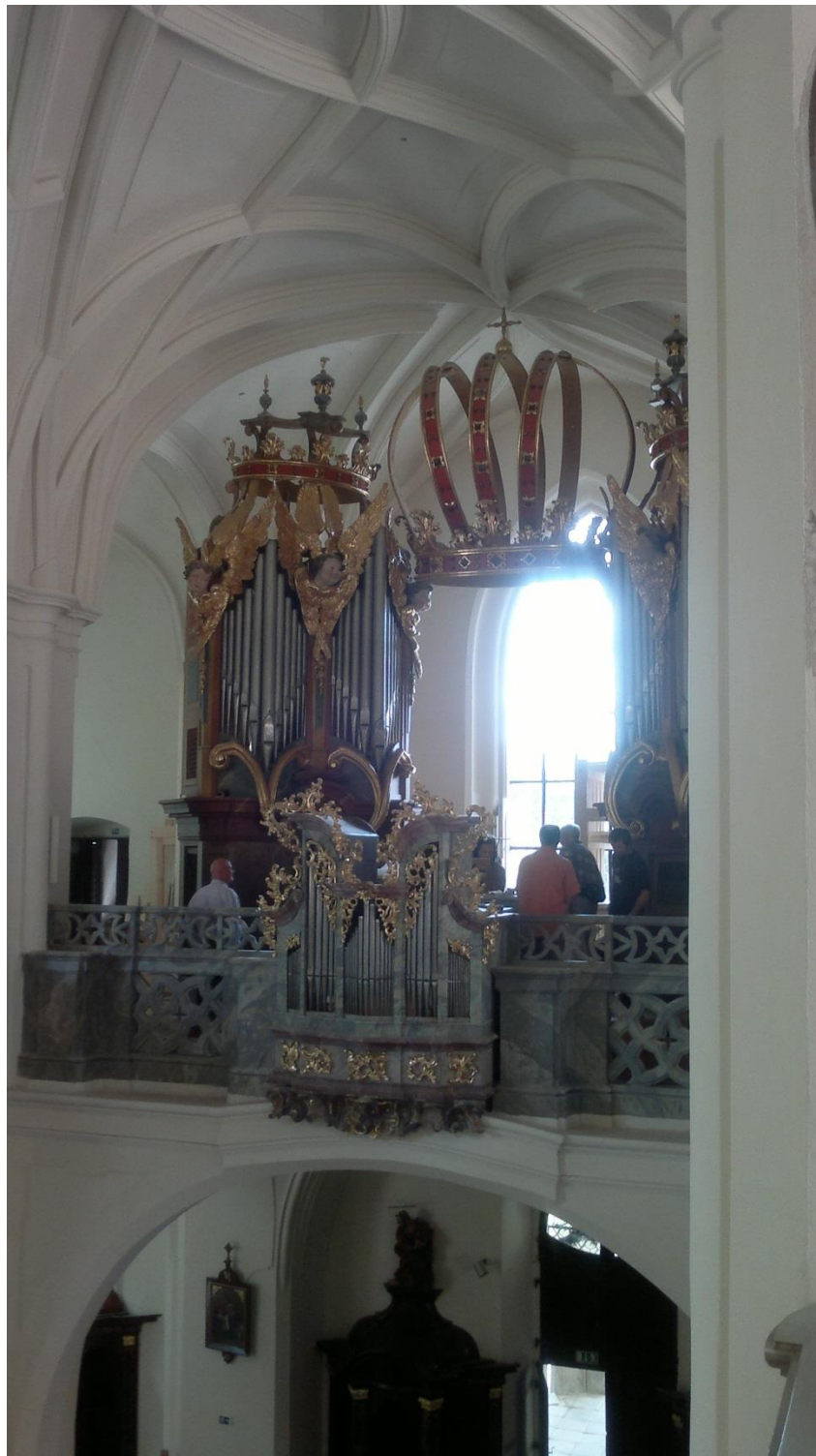

Za povšimnutí stojí neobvykle umístěná tvář vykukující zpoza svícňů na bázi hlavního oltáře.

Zajímavá byla prohlídka varhan, které v době naší návštěvy ladili sympatičtí kluci.

Následuje několik snímků varhanních vnitřností

Předek...

....a zadek.

Prohlídka měchů

Ladění...

... které **Kačka** hned vyzkoušel a zahrál k potěše jak nás, tak jejich restaurátorů

Foki, který celý výlet inicioval, návštěvu kláštera zajistil a podílel se na rekonstrukci oltářů

Klášteřem nás prováděla sympatická průvodkyně, která dokazovala, že se vše hezky o historii a současnosti naučila.

Sledovali jsme ji pozorně ....

... no - **Yško** moc ne.

V klášteře zaujala socha Krista, která Ho zřejmě zobrazuje jak asi trochu přebíral vína.

Po prohlídce kláštera jsme navštívili klášterní pivovar. Na to jsme se všichni těšili, ale pak se ukázalo, že jsme mohli bohužel obdivovat pouze lahve jeho různých piv. Ty dvě deci dvou piv nás neuspokojily. Návštěvu už fotografoval **Přemík**:

Zdlouhavý výklad pak uspokojil jen někoho.

Jiní se začali nudit.

Druhý den jsme vyrazili k Hatínu pod vedením **Pegase**.

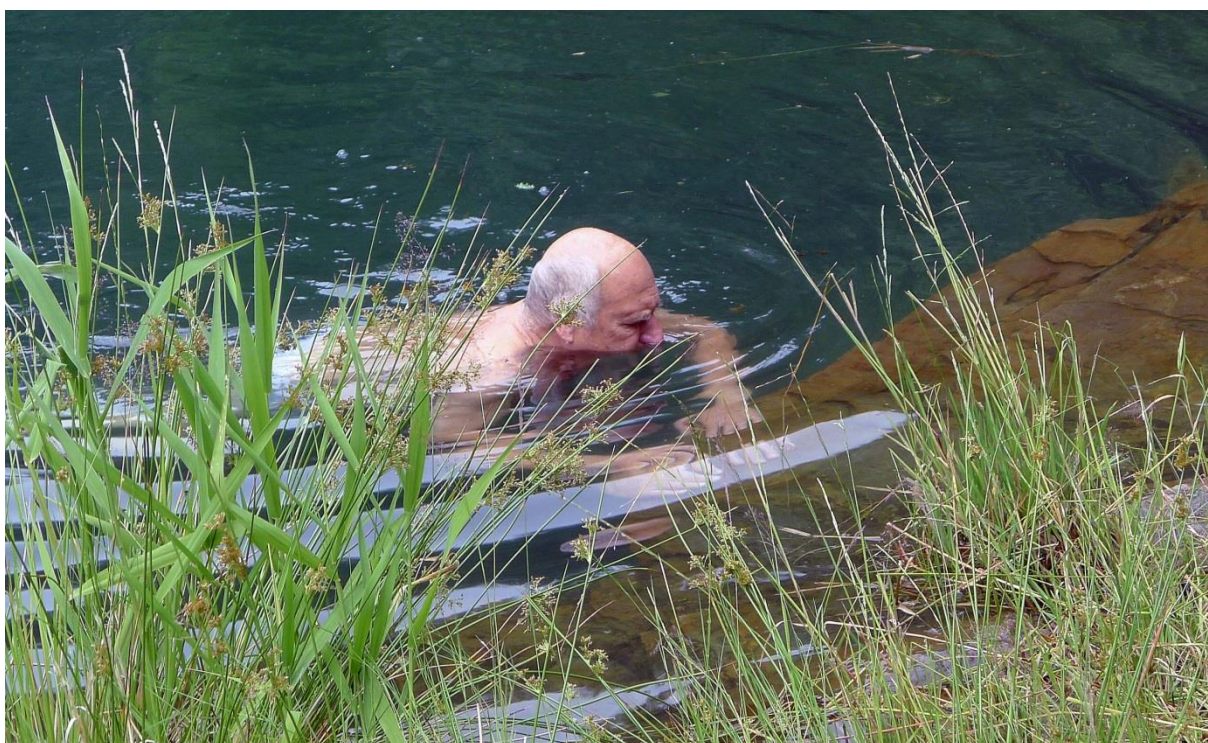
Na cestě jsme se zastavili u krásného malého lomu uprostřed malebných stromů a skal, kde jsme se koupali

Lom Antonka u Kamenice n. Lipou je opravdu malebný a nebylo tam ve všední den moc lidí.

Koupání bylo skvělé

Naproti přes sinici od lomu jsme navštívili renovovaný židovský hřbitov.

Pokračovali jsme k prameni Želivky, kde jsme sbírali houby.

Většinou jsme nacházeli růžovky, jen **Yško** se mohl pochlubit tímto úlovkem na fotografii.

Cesta nás vedla dál k Červené Řečici

Zleva: Lenka, Zub, Kačka, manželka Pirilíka, Pirilík, Zbyněk, Jakub, Yško, Bobánek, Martin, Cancidlo, Pacík, Pegas, Foki a fotograf Přemík

Pokračovali jsme stále dál a dál až do Kamenice nad Lipou, kde jsme obdivovali jak zahradu, tak některé pomníky.

...a hlavně památnou lípu, snad 700 až 900 let starou

Konečně jsme dorazili do Hatína, kde nás jako obvykle uhostil **Martin** obrovskými hrnci zelňačky a boršče a dokonce sektem, načež jsme se přesunuli do restaurace „U Jitky“, kde nás očekávala pečená kachna a makový štrúdl.

Na to přijel i **Chingo**. Večer nám **Jakub** hrál na kytaru písničky táborových ohňů, Rock n' Rolly, písničky Jaroslava Ježka a samozřejmě jsme si zazpívali písničky naše. K tomu nás **Bobánek** častoval skvělými vtipy a historkami ze svého pestrého života. Pobavil nás také tím,

že si vyndal zuby, které ho tlačily a pak vypadal jako Pepek Námořník, což jsme mu řekli, a doted' nevíme, jestli jsme mu tím zalichotili nebo ne.

V pátek pak nastal den D, kdy jsme se přesunuli k Nežárce na Jemčinu, kde nastala plavba, kterou nelze nazvat jinak než

„Šest mužů ve člunu (o Martinovi v kánoji nemluvě)“.

Na začátku se nás nalodilo pět na raft s **Cancítkem** na háčku, **Jakubem** na pravém bortu, **Bobánkem** a **Přemíkem** na druhé sedačce a **Pacíkem** na kotrči. **Martin** s **Pegasem** vyjeli na kánoji.

Jakub, jak je jeho zvykem, neustále radil kudy plout a to ne jen slovně, ale i rázně ukazoval rukama doprava a doleva. Nebylo jisté, jestli se tím **Pacík** řídil nebo ne, ale kotrčoval od břehu ke břehu a vymetal snad všechny převislé větve, které se nad hladinou skláněly. Ovšem do jazyků najížděl perfektně, takže přeje nepředstavovaly žádné nebezpečí. A při tom jsme si libovali, že jsme na řece sami a ne jako vloni na Vltavě, kdy jsme jeli v zástupu. Libovali jsme si však jen několik meandrů, než se před námi objevilo množství kánoí obsazených Moraváky, resp. hezky vyvinutými mladými Moravankami. Hned jsme na ně volali AHOJ!, zatáhli jsme břicha a opřeli se do pádel. Všimli jsme si, že se na nás děvčata velmi hezky usmívala, z čehož jsme měli velkou radost – ovšem do té doby, než nám došlo, že se na nás dívají jako na kuriozitu na řece. **Pegas** se před nimi chtěl předvést, jak je výkonný, pořádně na kánoji zabral a – praskla pod ním sedačka. No a tak přestoupil na raft, takže nás na něm bylo už šest. **Martin** pak singloval, zmizel nám za zákrutou, a tak jsme neviděli, jak si s Moravankami poradil. Asi dobře, protože když jsme ho dojeli, vypadal zezadu jako Old Shatterhand, v té scéně ve filmu, kdy ho indiáni posadili do kánoe, do které

tomahavkem udělali díru a Old Shatterhand musel pádlovat jako o život, aby unikl smrti. Ano – tak nám **Martin** na té kánoi po setkání s Moravankami připadal. **Pacík** byl z toho setkání tak rozrušen, že do křovin zajížděl ještě častěji, až se posádka vzbouřila a ve třetině cesty si vyžádala na kotrč **Jakuba** – když tak dobře radil. Ukázalo se, že to byla výborná volba. **Jakub** jednak už tolik pořád neradil, ale za to perfektně kotrčoval prostředkem řeky bez ohledu na proudnici. Po nějaké době oznámil **Přemík**, že je z pádlování zcela vyčerpán, přesto, že jsme většinou splývali a dívali se na okolní překrásnou krajinu, a že chce také na kotrč. Bylo mu to umožněno. Přemík také kotrčoval pěkně, až do té doby než jsme se přiblížili k nejnebezpečnějšímu místu na řece, které představoval suchý strom s větvemi mířícími přímo do očí plavců a kmínkem v úrovni našich skalpů. Ano – tak na ten strom nás **Přemík** navezl. V poslední chvíli jsme se sehnuli a tím si oči i skalpy uchránili. **Přemík** křičel, že nemůže kotrčovat, když nepádlujeme a my, na pravoboku, jsme zase křičeli, že nemůžeme pádlovat, když jsme skoro na břehu. V tu chvíli **Cancido** zajechel, že má **Pacík** roztržený loket a že mu je vidět kloubní pouzdro. Skutečně, z **Pacíkova** lokte se řinula krev, a **Přemík** už přemítal, jak ho dopraví do nemocnice, když se ukázalo, že si **Pacík** strhl malý stroupek a krvácel proto, že bere prášky na ředění krve. Po tomto hororu, jsme už v pohodě, za častých rad, které nám nezištně poskytoval **Jakub** dopádlovali až ke kiosku v Metelu. Zde jsme konečně zabránili tomu, že padneme žízni a hladem tím, že jsme vypili pivo a snědli klobásy. **Jakub** podrobně líčil horory, které nám uchystá Evropská Unie, ale **Pacík** s **Cancidlem** se do něj pustili tak demagogicky, že jim **Jakub** řekl, že jsou na něho zlí. To by je v jejich slovních útocích nezastavilo, až **Pegas** jim řekl, aby drželi hubu a **Jakuba** nechali na pokoji. Tak se také stalo, a mohli jsme svorně pokračovat v cestě. Ta proběhla až k cíli na Hamru už bez závažnějších událostí. Vytáhli jsme loď na břeh a **Pacík** se ptal **Přemíka**, jestli udělal z vody nějaké fotografie. **Přemík** si poklepal na čelo, že jako je **Pacík** úplnej cvok a řekl jak mohl dělat fotografie, když pádloval a kotrčoval. Ovšem nedostatek fotografování jsme napravili tím, že jsme jednu z Moravanek požádali, aby nás vyfotografovala v raftu alespoň na břehu. Tak tady jsme všichni, kteří jsme letošní plavbu po Nežárce přežili v tělesném i duševním zdraví.

Háček **Cancido**, přední pravobok **Přemík**, střední levobok **Jakub**, střední pravobok **Pegas**, zadní levobok **Martin**, zadní pravobok **Bobánek**, na kotrči **Pacík**

Tečku za celou plavbou udělal ožralý vodák, který šel kolem nás, a utrousil, že je „vobdivuhodný, když se taková parta i po vosmdesátce ještě vydá na vodu“.

No a potom jsme se dopravili zase zpět k **Martinovi** do Hatína, kde nás tentokrát čekala smetanová bramboračka a po páté hodině **Pegas** odjel do Vratišova, **Cancidlo** odvezl **Jakuba, Přemíka** a **Pacíka** do Prahy a **Bobánek** zůstal ještě v Hatíně u **Martina**, aby se vrátil druhý den domů vlakem.

Než jsme se rozjeli, tak jsme si řekli, že jsme přece jen ještě při síle, a že když Bůh dá, tak příští rok pojedeme Sázavu, což zařídí **Cancidlo** s **Bobánkem**, kteří na této řece sídlí. Tak jsme na to zvědaví a těšíme se.

Oddílový táborák

Letos se na táboráku Pětky sešlo podle našich hrubých propočtů přes 200 (Trumšaj říká až ke 300) účastníků – z toho byla velká část rodičů, dorazila ale i celá řada dalších Pětkařů. Z Prvostředečníků se účastnil **Pegas, Yško, Reyp, Cancidlo** a **Přemík**. Táborový kruh ležel mezi klučičím a holčičím táborem, pagoda byla tradičně postavena z pokáceného klučičího stožáru a po slavnostním příchodu z nástupu byl oheň zapálen **Tondou, Vaškem, Boši** a **Tzikky**. Táborákem společně prováděli **Lola** a **Patus** a byl zahájen písničkami Červená se line záře a Hurá točme. Poté následovalo pár slov obou kapitanů oddílů – **Peli** a **Palmáta** – kteří ve zkratce uvedli průběh obou táborů. Ty byly veskrze úspěšné – holky po putování Narnií porazily Bílou čarodějnici a klukům se povedlo v postapokalyptickém hororu získat protilátky proti zákeřnému viru.

Výstupy zahájila Sluníčka, která si po jednotlivých družinách připravila 3 scénky. Příběh „Narnie ve zkratce“, „Narnie má talent“ a „Bláznivý den ve škole“. Malí kluci předvedli scénku z letošního tábora nazvanou „Únos Palmáta“, střední potom „5 způsobů, jak naštvat kapitanát“, která nabídla vtipnou zpětnou vazbu jak kapitanátu, tak samotným klukům. Dále se Oldskauti připojili s povedeným provedením tradiční scénky „Joudale, nebijte ty koně“ a výstupy byly zakončeny Debenčí parodií na „Star dance“ včetně hlasování diváků.

Během táboráku si přálo písničky mnoho současných i bývalých členů a po 9. hodině byl táborák oficiálně ukončen večerkou – volná zábava pak ale pokračovala až do rána.

Peli

k Táboráku 2016:

Oddíly vzkvétají, na chlapeckém táboře bylo 34 kluků, na dívčím 32 skautek. Většinou jsou to ale Vlčata a Světlušky. Proto přijeli všichni rodiče a prarodiče a odhadují, že celkem bylo na táboráku 200 lidí. Táborák je organizován trochu jinak než za nás, každá Družina má jeden výstup. Byli požádáni o výstup i Oldskauti a speciálně si vyžádali Joudala (my tomu říkali Sedláku nechte ty koně). Zahráli jsme to s **Lud'kem** (Franta) a **Přemíkem** (Joudal). Koně byli **Hojta** a **Jemu** (oba bývalí kapiténi). Spočítal jsem si, že to hrajeme přesně 60 let (!) - poprvé v roce 1956. Starý skaut **Podzimek** zařídil pro tábor cisternu s vodou. To je majitel stavební firmy z Třeště a jeho syn byl v oddíle a nešťastně zahynul na horách. Firma Podzimek letos slaví v Třešti 125 let od založení. Další starý skaut **Jíša** zase zařídil odvoz věcí z tábora dodávkami (to je majitel autoservisu, který před léty prásknul toho hlavního pražského policajta Kotrouše za vyžadování úplatku). Letos končí kapitan chlapečů **Palmát** (oznámil to na Táboráku) a kapitanem se stává **Sakus**. **Peli** je kapitánkou holek a ještě pokračuje.

Cancidlo

Fotografie **Přemíka** a **Snídka** ilustrují táborákovou atmosféru:

Sedláku, nebijte ty koně! (Joudal). Obsazení: Joudal – **Cancidlo**, jeho syn – **Luděk**, zlý sedlák Joudal – **Přemík**, děda – **Cancidlo**, jeho syn Franta – **Luděk**, koně - **Hojta** a **Jemu**

Z našich následovníků – ze současné Pětky – můžeme mít velkou radost.

Vtipy

Z dopisu: Drahá, odpusť mi, že jsem k Tobě minulý týden nepřišel, ale byl jsem pít a nemohl jsem dva dny přijít k sobě – natož k Tobě...“

„Ne...drahý, ne! Vyspím se s tebou až po svatbě.“

„Fajn. Zavolej mi, až se vdáš.“

Ona: Miláčku, posloucháš mě?“

On: „Ano.“

Ona: „Co jsem říkala?“

On: „Jestli tě poslouchám.“

Včera jsem byl představit svou přítelkyni rodině. Moje žena se chovala jak úplný idiot

Příspěvky do kostelní pokladničky velmi poklesly a tak se pan farář uchýlil k malému triku a po kázání vyhlásil: „Bratři a sestry, dělám to nerad, ale nemám jiné řešení. Je totiž mezi námi muž, který má hříšný poměr s manželkou jednoho našeho farníka. Proto, jak se v pokladničce na milodary neobjeví od něho 500 korun, tak jeho jméno na kazatelně příště zveřejním. Když večer farář pokladničku otevřel, našel tam 25 pětistovek a jednu dvoustovku s připnutým lístkem: „Pro lásku boží otče, počkejte mi do příštího týdne, já ty tři stovky někde seženu.“

PRODÁM:

3 STARÉ
BEZPEČNOSTNÍ KAMERY,
VE VÝBORNÉM
A PLNĚ
FUNKČNÍM STAVU!